

4. Viziuni

M-am întors la școală. Era necesar, deoarece sărea cel mai puțin în ochi.

Până la sfârșitul zilei, aproape toți ceilalți elevi se întorseseră și ei la ore. Doar Tyler, Bella și alți câțiva - care probabil profitau de accident pentru a chiuli - rămâneau absenți.

Nu trebuia să-mi vină prea greu să fac ceea ce era necesar. Dar toată după-amiaza am strâns din dinți pentru a rezista pornirii care mă făcea să tânjesc și eu după chiul - pentru a o căuta din nou pe fată.

Ca un hărțuitor. Un hărțuitor obsedat. Un hărțuitor vampir obsedat.

Orele din acea zi - oricât de improbabil ar fi părut - erau și mai plicticoase decât în urmă cu o săptămână. Ca o comă. De parcă se ștersese culoarea cărămizilor, a copacilor, a cerului, a chipurilor celor din jur... Priveam fix crăpăturile din tencuială.

Ar mai fi trebuit să fac un lucru necesar... și nu îl făceam. Desigur, era tot ceva greșit. Depindea de perspectiva din care priveai.

Din punctul de vedere al unui Cullen - nu doar al unui vampir, ci al unui *Cullen*, cineva care avea o familie, lucru rar în lumea noastră - firesc ar fi fost ca lucrurile să se desfășoare după cum urmează:

- *"Sunt surprins să te văd la ore, Edward. Am auzit că ai fost implicat în accidentul acela groaznic de azi dimineață."*

- *"Așa este, dle Banner, dar eu am fost cel norocos. Un zâmbet prietenos. ...Nu am fost deloc rănit... Mi-aș dori să pot spune același lucru despre Tyler și Bella."*

- *"Cum se simt?"*

- *"Cred că Tyler se simte bine... are doar niște zgârieturi superficiale de la parbrizul spart. Dar nu știu ce să spun despre Bella. O încruntătură plină de îngrijorare. ...E posibil să fi suferit o contuzie. Am auzit că a fost destul de incoerentă o vreme - ba chiar că avea vedenii. Știu că doctorii își făceau griji..."*

Așa trebuia să fi mers lucrurile. Le eram dator membrilor familiei mele.

- Sunt surprins să te văd la ore, Edward. Am auzit că ai fost implicat în accidentul acela groaznic de azi dimineață.

- Nu am fost rănit. Fără niciun zâmbet.

Domnul Banner își lăsa greutatea de pe un picior pe altul, stânjenit.

- Ai idee cum se simt Tyler Crowley și Bella Swan? Am auzit că au avut câteva răni...

Am ridicat din umeri.

- Nu am de unde ști.

Profesorul își dresă vocea.

- Sigur... spuse el, privirea mea rece făcându-i vocea să sune puțin fals.

Se întoarse repede în fața clasei și începu să predea.

Era o greșeală. Dacă nu priveai lucrurile dintr-o perspectivă ceva mai obscură.

Părea atât de... *necavaleresc* să o vorbesc de rău pe la spate, mai ales când fata se dovedise mai de încredere decât aș fi putut visa vreodată. Nu spusese nimic care să mă

trădeze, în pofida faptului că ar fi avut motive întemeiate să o facă. Chiar aș fi trădat-o când ea îmi păstrase secretul?

Purtasem o discuție aproape identică cu doamna Goff - doar că în spaniolă, nu în engleză - iar Emmet îmi aruncase o privire lungă.

"Sper că ai o explicație bună pentru ce s-a întâmplat astăzi. Rose e pusă pe război."

Mi-am dat, exasperat, ochii peste cap fără să-l privesc.

De fapt inventasem o explicație foarte întemeiată. Să presupunem că *nu făceam* nimic pentru a opri duba care urma să o zdrobească pe fată... Gândul mă umplu de oroare. Dar dacă *ar fi fost lovită*, dacă ar fi fost zdrobită și plină de sânge, fluidul roșu curgând, irosindu-se pe pavaj, mirosul sângelui proaspăt pulsând în aer...

Mă cutremuram din nou, dar nu doar de silă. O parte din mine tremura de dorință. Nu, nu aș fi fost în stare să o văd sângerând fără să îi expun pe toți într-un mod mult mai flagrant și șocant.

Era o scuză ușor de înțeles... dar nu aveam să o folosesc. Ar fi fost prea rușinos.

Și oricum nu mă gândisem la ea decât cu mult după evenimente.

"Ai grijă cu Jasper", continuă Emmett, fără să remarce că eram căzut pe gânduri. *"Nu e așa de furios... dar e mai hotărât."*

Am înțeles ce voia să spună și pentru o clipă camera se învârti în jurul meu. Furia mă consumă într-atât încât o ceață sângerie îmi încețoșă vederea. Simțeam că mă voi îneca în ea.

CE NAIBA, EDWARD! REVINO-ȚI ÎN FIRE! mă admonestă Emmett în mintea sa. Își lăsă mâna pe umărul meu, ținându-mă pe scaun înainte să apuc să sar în picioare. Arareori își folosea întreaga forță - nu prea era nevoie, pentru că era cu mult mai puternic decât oricare vampir pe care îl întâlнисem vreodată - dar acum făcu apel la ea. Mă prinse de braț în loc să mă țină așezat. Dacă m-ar fi împins, scaunul de sub mine s-ar fi sfărâmat.

IA-O UȘOR! îmi ordonă el.

Am încercat să mă calmez, însă era greu. Furia îmi ardea tâmpile.

"Jasper nu va face nimic până când nu vom vorbi cu toții. Mă gândeam că ar trebui să știi ce intenții are."

M-am concentrat încercând să mă liniștesc și am simțit strânsoarea mâinii lui Emmett slăbind.

"Încearcă să nu te dai în spectacol. Ai și așa suficiente probleme."

Am respirat adânc și Emmett mi-a dat drumul.

Am scrutat încăperea din obișnuință, însă confruntarea noastră fusese atât de scurtă și de tăcută încât doar câțiva oameni care se aflau în spatele lui observaseră. Niciunul dintre ei nu știa ce să înțeleagă din asta și lăsaseră deoparte incidentul. Copiii Cullen erau niște ciudați - o știau deja cu toții.

"La naiba, puștiule, ești terminat", adăugă Emmett, pe un ton înțelegător.

- Du-te naibii, murmurai în barbă și îi auzii râsul ușor.

Emmett nu purta pică nimănui și probabil că ar fi trebuit să fiu mai recunoscător pentru lejeritatea cu care trata lucrurile. Dar vedeam bine că-i înțelegea intențiile lui Jasper, că și el considera că ar fi fost reacția cea mai potrivită.

Furia mocnea, abia ținută sub control. Da, Emmett era mai puternic decât mine, dar încă nu mă înfrânsese la vreun meci de lupte. Pretindea că lucrurile stăteau astfel pentru că trișam,

dar faptul că azeam gândurile celorlalți făcea parte din natura mea, la fel cum imensa lui putere făcea parte din a lui. Aveam șanse egale în orice confruntare.

O luptă? Într-acolo evoluau lucrurile? Urma să mă lupt cu *familia* mea pentru un om pe care abia îl cunoșteam?

M-am gândit la acestea pentru o clipă, la impresia de fragilitate pe care mi-o lăsase trupul fetei aflat în brațele mele în paralel cu Jasper, Rose și Emmett - supranatural de puternici și mașini fulgerătoare de ucis prin însăși natura lor...

Da, m-aș fi luptat pentru ea. Împotriva familiei mele. M-am cutremurat.

Dar nu era drept să o las fără apărare de vreme ce eu eram acela care o pusese în pericol.

Nu puteam învinge de unul singur, nu împotriva a toți trei, și mă întrebam care mi-ar fi fost aliații.

Carlisle, cu siguranță. Nu s-ar fi luptat cu nimeni, însă ar fi fost cu totul potrivit planurilor lui Rose și Jasper. Putea fi tot ce-mi trebuia. Aveam să mă conving...

Esme, îndoielnic. Dar nici nu s-ar fi pus *împotriva* mea și i-ar fi displicut să i se opună lui Carlisle, dar ar fi sprijinit orice plan i-ar fi ținut familia unită. Ar fi fost preocupată mai ales de ce-ar fi fost drept, nu de ce-ar fi fost bine pentru mine. Dacă sufletul familiei noastre era Carlisle, atunci Esme era inima acesteia. El ne dăduse un conducător care merita să fie urmat; ea transformase supunerea noastră într-o dovadă de afecțiune. Cu toții ne iubeam - chiar și în străfundurile furiei pe care o simțeam împotriva lui Jasper și Rose în acea clipă, chiar și când plănuiam să mă lupt cu ei pentru a o salva pe fată, știam că mi-erai dragi.

Alice... nu aveam idee. Probabil totul ar fi ținut de ceea ce ar fi văzut în viitor. Îmi închipuiam că ar fi fost de partea învingătorului.

Deci aș fi fost nevoit să o fac fără ajutor. Nu-mi puteam măsura forțele cu ei de unul singur, însă nu voiam să las ca fata să fie rănită din pricina mea. Aveam să fiu constrâns să recurg la măsuri evazive...

Furia mi se înmuie puțin la această umbră de umor negru. Îmi puteam imagina felul în care fata ar fi reacționat dacă aș fi răpit-o. Desigur, rareori îi ghiceam corect reacțiile - dar ce altceva ar fi putut simți dacă nu groază?

Nu prea eram sigur cum aș fi reușit să o fac - să o răpesc. N-aș fi suportat să mă aflu prea mult timp în preajma ei. Poate că aș fi dus-o înapoi la mama ei. Până și această variantă implica multe riscuri. Pentru ea.

Și pentru mine, îmi dădui dintr-o dată seama. Dacă aș fi ucis-o fără să vreau... nu eram sigur câtă durere aș fi simțit, dar știam că ar fi îmbrăcat multe chipuri și că ar fi fost intensă.

Timpul trecu repede câtă vreme eu cântării toate complicațiile care mă pândeau: disputa care mă aștepta acasă, conflictul cu familia mea, lucrurile de care ar fi trebuit să fiu capabil după aceea...

Ei bine, nu m-aș mai fi plâns că viața *în afara* școlii este monotonă. Măcar atât se schimbaseră din pricina fetei.

Când sună clopoțelul, mă îndreptai în tăcere care mașină împreună cu Emmett. Își făcea griji pentru mine și pentru Rosalie. Știa partea cui ar fi fost nevoit să o ia într-un conflict și îl preocupa acest lucru.

Ceilalți ne așteptau în mașină, la fel de tăcuți. Eram un grup foarte liniștit. Doar eu puteam auzi țipetele.

"*Idiotule! Dementule! Tâmpitule! Măgarule! Prost egoist și iresponsabil!*" striga Rosalie din toate puterile, în mintea ei, un șir constant de insulte. Făcea să aud cu greutate gândurile celorlalți, însă am ignorat-o pe cât îmi stătea în putință.

Emmett avea dreptate în privința lui Jasper. Era sigur de ceea ce urma să facă.

Alice era tulburată, făcându-și griji pentru Jasper, trecând în revistă imagini ale viitorului. Indiferent din ce direcție ar fi atacat-o Jasper pe fată, Alice mă vedea mereu acolo, ținându-i calea. Interesant... nici Rosalie nici Emmett nu erau alături de el în acele viziuni. Deci Jasper avea de gând să acționeze singur. Acest lucru ar fi egalat șansele.

Jasper era cel mai bun și cu siguranță cel mai experimentat luptător dintre noi. Singurul meu avantaj consta în faptul că îi puteam anticipa mișcările înainte să le schițeze.

Cu Emmett sau cu Jasper niciodată nu mă luptasem decât în joacă - prostindu-ne. Gândul de a încerca să îi fac rău cu adevărat lui Jasper mă îmbolnăvea...

Nu, nu asta. Doar să îl opresc. Asta era tot.

Mă concentrai pe Alice, memorând diferitele căi de atac ale lui Jasper.

Pe când făceam asta, viziunile ei se schimbau, îndepărtându-se tot mai mult de casa familiei Swan. Îi tăiam drumul mai devreme...

"Termină, Edward! Nu se poate întâmpla așa. Nu o voi permite."

Nu îi răspunsei, continuând să privesc.

Începu să caute și mai departe, pe tărâmul încețoșat și nesigur al posibilităților îndepărtate. Totul era umbrit și vag.

Tot drumul către casă, tăcerea grea nu se risipi. Am parcat în garajul cel mare de lângă casă; Mercedes-ul lui Carlisle se afla acolo, lângă Jeep-ul lui Emmett, M3-ul lui Rose și Vanquish-ul meu. Mă bucuram că ajunsese deja Carlisle acasă - tăcerea urma să se sfârșească exploziv și mi-l doream alături când acest lucru s-ar fi întâmplat.

Ne-am dus direct în încăperea pentru servit prânzul.

Camera nu era, desigur, niciodată folosită în scopul său firesc. Dar era mobilată cu o masă lungă, ovală, din mahon, înconjurată de scaune - eram foarte atenți ca toată recuzita necesară să se afle la locul său. Lui Carlisle îi plăcea să o folosească drept sală de consiliu. Într-un grup cu personalități atât de puternice și de disonante, uneori era necesar să se discute lucrurile cu calm.

Aveam sentimentul că decorul nu urma să fie de prea mare ajutor în acea zi.

Carlisle se așeză pe locul său obișnuit din capătul estic al încăperii. Esmă se afla lângă el - se țineau de mână deasupra mesei.

Ochii ei mă fixau, profunzimile lor aurii fiind pline de îngrijorare.

"Rămâi". Era unicul ei gând.

Îmi doream să-i fi putut zâmbi femeii care îmi era ca o mamă adevărată, însă nu aveam cum să o încurajez acum.

M-am așezat de cealaltă parte a lui Carlisle. Esmă se întinse pe lângă el și își așeză mâna liberă pe umărul meu. Nu avea idee ce urma să înceapă; își făcea doar griji pentru mine.

Carlisle presimțea mai bine ce urma. Buzele lui erau strânse și fruntea ridată. Expresia aducea prea mult cu cea a unui bătrân pentru chipul său tânăr.

În timp ce se așezau toți ceilalți, puteam vedea cum se trasează taberele.

Rosalie se așeză pe poziția diametral opusă lui Carlisle, la celălalt capăt al lungii mese. Mă privi aspru, fără să-și mai ia ochii de la mine.

Emmett luă loc lângă ea, cu chipul și gândurile confuze.

Jasper ezită, apoi se sprijini de zidul din spatele lui Rosalie. Era hotărât, indiferent de deznodământul discuției. Dinții mi se încleștară.

Alice fu ultima care veni, iar ochii ei se concentrau pe ceva aflat la mare depărtare - viitorul, încă prea difuz pentru ca ea să îl poată folosi. Fără să pară a se gândi prea mult, se așeză lângă Esme. Își masa fruntea de parcă ar fi avut o migrenă. Jasper se schimonosi stingherit și se gândi să i se alătore, însă rămase la locul său.

Am respirat adânc. Eu începusem totul - ar fi trebuit să iau cuvântul.

- Îmi pare rău, spusei eu, privind-o mai întâi pe Rose, apoi pe Jasper și pe Emmett. Nu voiam să vă pun în pericol pe vreunul. Am acționat necugetat și îmi asum întreaga responsabilitate pentru acțiunile mele pripite.

Rosalie mă privi acru.

- Ce vrei să spui prin "îmi asum întreaga responsabilitate"? Vei rezolva lucrurile?

- Nu așa cum te gândești tu, spusei eu, străduindu-mă să-mi păstrez vocea inflexibilă și calmă. Sunt dispus să plec imediat, dacă așa se îndreaptă situația. "*Dacă voi crede că fata va fi în siguranță, dacă voi crede că niciunul dintre voi nu o va atinge*", adăugai eu în minte.

- Nu, murmură Esme. Nu, Edward.

Îi mângâiai mâna.

- Sunt doar câțiva ani.

- Totuși Esme are dreptate, spuse Emmett. Acum nu poți pleca nicăieri. Nu ai ajuta pe nimeni, *ba dimpotrivă*. Trebuie să știm ce gândesc oamenii, acum mai mult ca niciodată.

- Alice va surprinde orice lucru important, îl dezaprobai eu.

Carlisle își scutură capul în semn de dezaprobare.

- Cred că Emmett are dreptate, Edward. Sunt șanse mai mari ca fata să vorbească dacă tu vei dispărea. Plecăm cu toții sau niciunul nu o va face.

- Nu va spune nimic, insistai eu, grăbit. Rose se pregătea să izbucnească și doream să audă mai întâi ultima prea propoziție.

- Nu știi ce gândește, îmi reaminti Carlisle.

- Dar de asta sunt încredințat. Alice, susține-mă.

Alice mă privi obosită.

- Nu pot vedea ce se întâmplă dacă vom continua să ignorăm acest fapt. Le aruncă o privire lui Rose și Jasper.

Nu, nu putea vedea viitorul - nu când Rosalie și Jasper erau atât de determinați să nu treacă incidentul cu vederea.

Palma lui Rosalie izbi masa cu un sunet puternic.

- Nu-i putem permite omului să aibă ocazia de a spune ceva. Carlisle, *trebuie* să conștientizezi asta. Chiar dacă ne-am hotărât cu toții să dispărem, nu suntem în siguranță lăsând poveștile să circule în urma noastră. Trăim atât de diferit de restul semenilor noștri - știi că există unii care abia așteaptă o scuză pentru a arăta cu degetul. Trebuie să fim mai precauți decât oricine altcineva!

- Am mai lăsat zvonuri în urmă, îi reamintii eu.
- Doar zvonuri și suspiciuni, Edward. Fără martori oculari și probe!
- Probe! o sfidai eu.

Dar Jasper o aprobă, cu privirea încrâncenată.

- Rose, își începu Carlisle fraza.

- Lasă-mă să termin, Carlisle. Nu trebuie să fie vreo mare punere în scenă. Fata s-a lovit astăzi la cap. Poate acea rană se va dovedi mai gravă decât părea. Rosalie ridică din umeri. ...Fiecare muritor adoarme cu posibilitatea de a nu se mai trezi niciodată. Ceilalți se vor aștepta ca noi să lăsăm curățenie. Teoretic, ar fi treaba lui Edward, însă este în mod clar depășit. Știi că mă pot controla. Nu aș lăsa nicio probă în urma mea.

- Da, Rosalie, știm cu toții ce asasină competentă ești, mârâii eu.

Ea șuieră furioasă înspre mine.

- Edward, te rog, spuse Carlisle. Apoi se întoarse către ea. ...Rosalie, m-am făcut că nu văd ce s-a întâmplat în Rochester pentru că mă simțeam dator să te las să-ți faci dreptate. Bărbații pe care i-ai ucis își făcuseră un rău monstruos. Dar acum nu este aceeași situație. Tânăra Swan este nevinovată.

- Nu e ceva personal, Carlisle, rosti Rosalie scrâșnind din dinți. Ci pentru a ne proteja pe noi toți.

Urmă un scurt moment de tăcere câtă vreme Carlisle își măsură răspunsul. Când aprobă din cap, ochii lui Rosalie se luminau. Trebuia să mă fi gândit. Chiar de n-aș fi putut să-i citesc gândurile, i-aș fi putut anticipa următoarele cuvinte. Carlisle nu făcea niciodată compromisuri.

- Știu că ai intenții bune, Rosalie, dar... mi-aș dori foarte mult ca familia noastră să *merite* să fie protejată. Accidentele... ocazionale sau lipsa controlului este o parte regretabilă a naturii noastre. Îi stătea în fire să se includă și pe sine în pluralul folosit, deși el însuși nu comisese vreo astfel de eroare. Să ucizi un copil inocent cu sânge rece este cu totul altceva. Cred că riscul reprezentat de ea, fie că va da glas suspiciunilor sale sau nu, este nimic pe lângă primejdia și mai mare care ne pândește. Dacă facem excepții pentru a ne apăra pe noi înșine, punem în pericol ceva mai mult mai important. Riscăm să pierdem esența sufletului nostru.

Mi-am controlat expresia cu multă grijă. Nu voiam să las să-mi scape vreun zâmbet victorios. Nici să aplaud, cum îmi doream să pot face.

Rosalie se încruntă.

- Am da dovadă de responsabilitate.
- Am fi neînduplecați, o corectă Carlisle cu blândețe. Fiecare viață este prețioasă.

Rosalie oftă profund și se bosumflă. Emmett o mângâie pe umăr.

- Totul va fi bine, Rose, o încurajă el, încet.
- Întrebarea, continuă Carlisle, este dacă ar trebui să ne mutăm.
- Nu, gemu Rosalie. ...Abia ne-am așezat undeva. Nu vreau să o iau iar de la capăt cu liceul!

- Ți-ai putea păstra vârsta de acum, desigur, spuse Carlisle.
 - Ca să fiu nevoită să mă mut din nou mult mai curând? replică ea.
- Carlisle ridică din umeri.
- *Îmi place* aici! E așa de puțin soare că putem fi aproape *normali*.

- Cu siguranță că nu trebuie să luăm acum o hotărâre. Putem aștepta să vedem dacă va deveni necesar. Edward pare încredințat că tânăra Swan va păstra tăcerea.

Rosalie pufni.

Dar nu îmi mai facem griji cu Rose. Îmi dădeam seama că ar fi respectat decizia lui Carlisle, oricât de furioasă ar fi fost pe mine. Conversația lor trecuse la detalii lipsite de importanță.

Jasper rămânea însă neclintit.

Am înțeles de ce. Înainte să o întâlnească pe Alice, trăise într-un câmp de bătălie, într-un teatru de război necruțător. Știa care erau consecințele încălcării regulilor - văzuse deznodămintele înfiorătoare cu proprii săi ochi.

Faptul că nu încerca să o liniștească pe Rosalie cu capacitățile sale speciale spunea mult, dar nici nu încerca să o stârnească. Rămânea distant față de discuție - deasupra acesteia.

- Jasper, spusei eu.

Îmi susținu privirea cu un chip inexpresiv.

- Nu va plăti pentru greșeala mea. Nu o voi permite.

- Atunci va trage foloase din ea? Trebuia să moară astăzi, Edward. Eu doar aş aşeza lucrurile la locul lor.

Am repetat, rostind apăsător fiecare cuvânt.

- Nu o voi permite.

Sprâncenele i se arcuiră a mirare. Nu se aștepta la asta - nu-și imaginase că voi lua atitudine pentru a-l opri.

Își scutură doar o dată capul.

- Nu o voi lăsa pe Alice să trăiască în pericol, nici chiar într-unul neînsemnat. Tu nu simți pentru nimeni ceea ce simt eu pentru ea, Edward, și nu ai trecut prin ce am trecut eu, chiar de mi-ai văzut amintirile. Nu înțelegi.

- Nu pus asta la îndoială, Jasper. Însă îți spun de pe acum, nu-ți voi permite să îi faci vreun rău Isabellei Swan.

Ne privirăm unul pe altul - fără dușmănie, ci fiecare măsurându-și oponentul. Îl simțeam tatonând starea mea de spirit, punându-mi hotărârea la încercare.

- Jazz, spuse Alice, întrerupându-ne,

Îmi mai susținu privirea o clipă, apoi și-o întoarse asupra ei.

- Nu te obosi să-mi spui că te poți apăra singură, Alice. Știu deja. Cu toate acestea, trebuie să...

- Nu asta aveam de gând să spun, îl întrerupse Alice. Voiam să îți cer un serviciu.

Văzui ce-și pusese în minte și gura mi se deschise cu un icnet audibil. O privii fix, șocat, doar vag conștient că toți în afară de Alice și de Jasper mă priveau acum cu îngrijorare.

- Știu că mă iubești. Îți mulțumesc. Dar ți-aș fi recunoscătoare dacă nu ai încerca să o ucizi pe Bella. Mai întâi, Edward vorbește serios și nu vreau ca voi doi să vă luptați. Apoi, este prietena mea. Sau măcar *va fi*.

Imaginea era limpede în mintea ei: Alice, zâmbind, cu brațul ei de paloarea gheții în jurul umerilor calzi și fragili ai fetei. Iar Bella zâmbea și ea, ținând-o pe Alice de mijloc.

Viziunea era absolut certă; doar momentul rămânea nesigur.

- Dar... Alice... spuse Jasper cu respirația tăiată. Nu aveam puterea de a întoarce capul pentru a-i vedea expresia. Nu mă putea desprinde de imaginea din mintea lui Alice pentru a-i putea asculta lui gândurile.

- Într-o zi o voi iubi, Jazz. Voi fi foarte supărată pe tine dacă nu o lași în pace.

Eram încă pierdut printre gândurile lui Alice. Am văzut viitorul licărind când determinarea lui Jasper se cutremură, confruntat cu cererea ei neașteptată.

- Ah, oftă ea - nehotărârea lui scosese la iveală un nou viitor. ...Vezi? Bella nu va spune nimic. Nu avem pentru ca să ne facem griji.

Felul în care spusese numele fetei... de parcă erau deja confidente apropiate...

- Alice, mă înecai. Ce... asta oare...

- Ți-am zis că se apropie o schimbare. Nu știu, Edward. Însă buzele ei erau pecetluite și eu vedeam că erau mai multe de spus. Încerca să nu se gândească la asta; se concentrează dintr-o dată foarte tare asupra lui Jasper, deși el era prea buimăcit pentru a fi făcut vreun progres cu decizia pe care o avea de luat.

Așa proceda ea câteodată, când încerca să îmi ascundă ceva.

- Ce este, Alice? Ce nu-mi spui?

L-am auzit pe Emmett bombănind. Întotdeauna se simțea frustrat când Alice și cu mine purtam soiul acela de conversații.

Ea își scutură capul, încercând să nu mă lase să-i pătrund în gânduri.

- E vorba despre fată? o întrebai. ...E vorba despre Bella?

Scrâșnea din dinți, concentrându-se, dar când rostii numele Bellei, avu o scăpare. Aceasta dură doar o fracțiune de secundă, însă mi-era suficient.

- NU! strigai eu. Am auzit cum scaunul meu se izbește de podea și ram realizat că eram în picioare.

- Edward! Carlisle se ridicase și el, cu brațul pe umărul meu. Abia îi realizam prezența.

- Devine tot mai sigur, șopti Alice. Cu fiecare clipă îți sporește hotărârea. I-au mai rămas doar două posibilități. Ai de ales între o variantă sau cealaltă, Edward.

Puteam vedea ce văzuse ea... dar nu puteam accepta.

- Nu, am repetat eu; însă împotrivirea mea era lipsită de vlagă. Îmi simțeam picioarele moi și a trebuit să mă sprijin de masă.

- Vrea cineva, vă rog, să ne lumineze și nouă misterul? se plânse Emmett.

- Trebuie să plec, îi șoptii lui Alice, ignorându-l.

- Edward, am discutat deja despre asta, spuse Emmett cu tărie. Asta e calea cea mai bună ca fata să înceapă să vorbească. Oricum, dacă pleci, nu vom ști sigur dacă spune ceva sau nu. Trebuie să rămâi și să te ocupi de problemă.

- Nu te văd plecând nicăieri, Edward, îmi spuse Alice. ...Nu știu dacă *mai poți* pleca. "*Gândește-te la asta*", adăugă ea, în tăcere. "*Gândește-te la plecare*."

Văzui ce voia să spună. Da, ideea de a nu o mai vedea niciodată pe fată era... dureroasă. Dar era și necesară. Nu puteam să-mi dau acordul pentru niciun viitor la care se părea că o condamnaseram.

"*Nu sunt în întregime sigură de Jasper*", continuă Alice. "*Dacă pleci, dacă el consideră că reprezintă un pericol pentru noi...*"

- Eu nu aud asta, o contrazisei, încă doar pe jumătate conștient de prezența celorlalți. Jasper ezita. Nu ar fi făcut nimic care ar fi rănit-o pe Alice.

"Nu o face acum. I-ai pune viața în pericol, ai lăsa-o fără apărare?"

- De ce îmi faci asta? gemui eu dezaprobat. Îmi lăsa capul pe mâini.

Nu eram protectorul Bellei. Nu puteam fi. Viitorul dual al lui Alice nu era oare o probă suficientă?

"Și eu o iubesc. Sau o voi face. Nu e același lucru, dar mi-o doresc în preajmă din cauza asta."

- O iubești și tu? șoptii, fără să cred.

Ea oftă. "Ești atât de orb, Edward. Nu vezi încotro te îndrepti? Nu vezi unde te afli deja? E mai inevitabil decât răsăritul soarelui la est. Vezi ce văd eu..."

Scuturai din cap, îngrozit.

- Nu. Încearcă să resping viziunile pe care ea mi le arăta. ...Nu trebuie să urmez acest curs. Voi pleca. *Voi schimba* viitorul.

- Poți încerca, spuse ea, cu un glas sceptic.

- *Haide!* murgi Emmett.

- Fii atent, șuieră Rose către el. ...Alice îl vede îndrăgostindu-se de *un om!* Tipic pentru Edward. Scoase un sunet de dezgust.

O auzii vag.

- Ce? spuse Emmett, luat prin surprindere. Apoi încăperea rezonă de râsul său asurzitor. ...Asta se întâmplă? Hohoti din nou. ...Nasol, Edward.

Îi simții mâna pe umărul meu și i-o îndepărtai, cu gândurile departe. Nu puteam să îi dau atenție.

- *Se îndrăgostește* de un om? repetă Esme cu o voce uluită. ...De fata pe care a salvat-o astăzi? *Se va îndrăgosti* de ea?

- Ce anume vezi, Alice? întrebă Jasper.

Se întoarse către el; eu continui să îi privesc profilul, stupefiat.

- Depinde dacă el este suficient de puternic sau nu. Ori o va ucide el însuși - se întoarse pentru a-mi surprinde privirea, încruntată - ceea ce m-ar irita *cu adevărat*, Edward, ca să nu mai amintesc de ce ți s-ar întâmpla *ție* - apoi îl privi din nou pe Jasper - ...ori într-o zi ne va fi de folos.

Unul dintre noi suspină; nu am privit să aflui cine.

- Nu se va întâmpla așa! strigai eu din nou. În niciun caz!

Alice nu părea să mă audă.

- Totul e relativ, repetă ea. Poate va fi suficient de puternic încât să nu o ucidă - dar va fi la limită. Va avea nevoie de un control extraordinar, medită ea. ...Mai mare decât al lui Carlisle. Poate că va fi, totuși, *suficient* de puternic... Singurul lucru pe care nu are putere să îl facă este să stea departe de ea. Este o cauză pierdută.

Nu-mi puteam regăsi glasul. Nimeni altcineva nu părea să o facă. Încăperea era înmărmurită.

O privii pe Alice și toți ceilalți mă priviră pe mine. Îmi puteam vedea propria expresie terifiată din cinci perspective diferite.

După o bună bucată de vreme, Carlisle oftă.

- Asta... complică lucrurile.

- Așa zic și eu, îl aprobă Emmett. Încă părea pe cale să izbucnească în râs. Doar Emmett era în stare să vadă partea amuzantă din distrugerea vieții mele.

- Dar presupun că planul rămâne neschimbat, spuse Carlisle, căzut pe gânduri. ...Vom rămâne aici și vom sta de veghe. Evident, nimeni... nu îi va face rău fetei.

Înțepenii.

- Nu, spuse Jasper încet. Sunt de acord cu asta. Dacă Alice vede doar două posibilități...

- Nu! Vocea mea nu era nici strigăt, nici mârâit și nici vaiet de disperare, ci o combinație a toate trei. Nu!

Trebuia să plec, să mă eliberez de zgomotul gândurilor tuturor - dezgustul ipocrit al lui Rosalie, umorul lui Emmett, răbdarea nesfârșită a lui Carlisle...

Mai rău: încrederea lui Alice. Încrederea lui Jasper în acea încredere.

Și cel mai rău: *bucuria*... lui Esme.

Ieșii din cameră pășind apăsător. Esme îmi atinse brațul în trecere, dar gestul rămase neobservat.

Fugeam încă de dinainte să ies din casă. Am traversat râul dintr-un salt și m-am năpustit în pădure. Ploaia revenise, căzând atât de înverșunată încât mă udă până la piele în doar câteva clipe. Îmi plăcea învelișul dens al apei - se așeza ca un zid între mine și restul lumii. Mă închidea în interior, îmi permitea să fiu singur.

Am fugit către est, trecând peste munți fără să mă abat de la calea mea dreaptă, până când am putut vedea luminile orașului Seattle de cealaltă parte a strâmtoarei [Puget]. M-am oprit înainte să ajung la granițele civilizației umane.

Învăluit de ploaie, singur, m-am sforțat în sfârșit să contemp lu c eea ce făcusem - felul în care mutilasem viitorul.

Mai întâi, viziunea lui Alice și a fetei, îmbrățișate - încrederea și prietenia erau atât de evidente încât aproape că țâșneau din imagine. Ochii mari și ciocolatii ai Bellei nu erau uimiți în această viziune, dar își păstrau secretele - în acea clipă, păreau a fi taine ale fericirii. Nu tresărea la atingerea brațului rece al lui Alice.

Ce însemna aceasta? Oare cât știa? În acel moment încremenit din viitor, ce părere avea despre *mine*?

Apoi cealaltă imagine, atât de asemănătoare, dar de-această dată purtând nuanțele hidoase ale groazei. Alice și Bella, tot îmbrățișate în semn de prietenie plină de încredere. Însă de această dată nu era nicio diferență între acele brațe - amândouă erau albe, netede precum marmura, tari ca oțelul. Ochii mari ai Bellei nu mai erau ciocolatii. Irișii ei erau de un purpuriu aprins, șocant. Secretele ascunse de ei erau inimaginabile - acceptare sau dezolare? Imposibil de determinat. Chipul ei era rece și nemuritor.

Mă cutremuram. Nu puteam înăbuși întrebarea - similară, însă cumva diferită: Ce însemna oare aceasta - cum se ajunsese acolo? Și ce părere avea atunci despre mine?

Puteam răspunde la ultima întrebare. Dacă aș fi împins-o cu forța în acel simulacru de viață prin slăbiciunea și egoismul meu, sigur ea m-ar fi urât.

Dar mai apărea o imagine, și mai îngrozitoare - mai oribilă decât orice mi-ar fi trecut vreodată prin cap.

Proprii mei ochi, de un purpuriu intens de la sângele de om, ochii unui monstru. Trupul frânt al Bellei în brațele mele, de un alb cenușiu, secătuit, lipsit de viață. Era atât de concretă, atât de clară.

Nu puteam îndura să o văd. Nu puteam suporta. Am încercat să alung imaginea din mintea mea, să văd orice altceva. Să-mi amintesc expresia chipului ei însuflețit care îmi întunecase vederea de-a lungul ultimului capitol al existenței mele. Fără izbândă.

Sumbra viziune a lui Alice îmi inundase gândurile și sufletul mi se zvârcolea în agonia pe care o provocase. În acest timp, monstrul din mine deborda de fericire, jubilând la perspectiva succesului său. Mă scotea din minți.

Nu o puteam îngădui. Trebuia să existe un mod de a mă sustrage viitorului. Nu aveam de gând să las viziunile lui Alice să mă conducă. Puteam alege o cale diferită. Întotdeauna exista și altă opțiune.

Trebuia neapărat să existe.